

Cseke Gábor

**Kóválygások a Hyde
Parkban / Szürke rímek**

Versek

2009-2010

A fedőlapon Haragos Zoltán fotója

TARTALOM

Kóválygások a Hyde Parkban

1. A Park megközelítése
2. A sípszó
3. A csósz suttyomban üzen
4. A portréfestő fanyalgása
5. A hallgató
6. Füstölő
7. Szúnyogszelídítő
8. A tisztasági ügynökség embere csalódott
9. Virágszámláló
10. Üres tea
11. Tűzevő és tűzivó
12. A tapló
13. A tévelygő
14. Kontratenor
15. A nyelvész már-már köszöni az égnek...
16. Gyíkleső
17. Apánk csak úgy sűrög-forog
18. Zsonglőr
19. Torzonborz
20. Olvasó (napló)
21. Ikek
22. Vasöntő
23. Kéregető
24. Légifotós

Szürke rímek

(hallom az éjszakát)
(haikukat ír...)
(ludacska siklik...)
(kövemet tóba...)
(bőrig ázva egy tornácról)
(drága errefelé)
(zsák lóg a falon)
(az ócskaságok körbe vándorolnak)
(három lampion fénye)
(a repkény alatt)
(acélos rozsdás csillagboltozatban)
(döng a föld...)
(mókusok lesnek)
(lebzselő darazsak órája)
(lábujjhegyen az indiánok)
(a sirályok tudva tudják)
(erdő mélyén üldögél)
(a várúr fűbe harapott)
(vidáman nézzük egymást)
(már áll a sátor)
(a kerti csap kígyója)
(három rózsaszín)
(fenyők hónalja alatt)
(az úton mindenütt...)
(a kikötőből kifutó hajó)
(kifeszült hurrá...)
(távol a nyártól...)
(az álom partján...)
(a ködben megvillant valami)
(mind gyakrabban gondolok leninre)
(sírok között kanyargó...)
(könnyen elkap a mélységiszony)
(ha elbújhatnék az árbockosárban)
(huszárbálon táncol a nép)
(reggel ketten ébredünk)
(villan egy szoknya)
(pofán nyalt egy ökör...)
(álmban hallom)
(a vén lúd ma átrepült...)
(a régi malmot liszt és por fedti)
(két elefánt a porond közepén)
(nyugatra tart a hosszú éjszaka)
(minden szétázik egyszer)
(az állomáson ácsorog egy vagon)
(varázslók bűvös estje ez)
(kéményen illanó...)
(csorba cserép...)
(huzalra fűzött gondolat)

(köd és füst ölelkezik fennen)
(a csurgóból a víz...)
(érett tököt csókolgat a reggel)
(egy lépés előre...)
(hallomásból vallomásba)
(a torony gombja...)
(egy ágyútalpon elnyúlni...)
(az éjszaka csak álarc)
(fűrészpor szaga száll...)
(a kémény immár naponta...)
(azt hittem az ősz majd...)
(három diót...)
(gondolán érkezik...)
(földből kiálló...)
(a kenyérgyárban minden csupa dér)
(szabadot jelez a sorompó)
(az állomáson csönd...)
(nyitott ablakban)
(a búcsúzó év lehanyatló napja)
(az utcakő most fázik...)
(forr a víz benne játszi...)
(a hóbafulladt éjszaka...)
(születtem volna indiánnak)
(a sínek hátán hanyattesett a nap)
(foszforeszkáló lábnyomokban)
(berepült hozzám egy kondorkeselyű)
(a nagy hidegben páráll a folyó)
(lassan-lassan már döntené kéne)
(kovácsolt vas dárdák merednek az égnek)
(kiporcióztam lelkemet)
(tombol a szél itt a számum)
(deret darál a déli fagy)
(ma is elsétálok...)
(a leves fő szól a fedő)
(szép hullaként...)
(nyulak között nem gond a nyúlcipő)

Kóválygások a Hyde Parkban

1. A Park megközelítése

A Hyde Parkba örökké vágytam de még
soha se láttam be se tettem a lábam
kivártam hátha csoda
történik egyszer és amit elhallgattam százszor,
ezerszer az most hamvasan szabadon
kibukhat a számból ilyesmi
nem is történhet máshol csak a Park
védőszárnya alatt mely beborít akár egy sátor...

Mekkora úr a képzelet meg se moccansz
s elképzeled hogy máris az aranyozott cifra
kapu előtt ácsorogsz és élvezed hogy végig a rácsok
akár homlokodon a ráncok vagy fegyencruhán
a sávok pontosak, egyenletesek egy
csöppet sem félelmesek...

Belépek talpam alatt felsír a kő mint bárhol
a földön ha sétányhoz érek s várom hogy bennem
vidáman fölnyerítsen a jólnevelt igásló vihancos
kedve elszabaduljon a rétek bomlott ámokfutása megszálljon
a szabadság ittas szelleme legyenek egy kiebrudalt
szent földi mása...

Ág nem rezdül ég se zendül lelkemen
az égő stigma a Park éjjel-nappal nyitva
s hogyha kedvünk százzal nyargal
ki vigyáz a lovainkra?

A kaputól tova egy más világ másként
hajlik a fű és szabadon nyújtózik az ág
köpködni szabad de nem köpködni is vígan lehet
ha akarod kenyeret falsz ha nem hát
ürülékedet tömöd magadba vissza
mintha lelkedet mentenéd más meg
poshadt sörét böfögi fel
vagy saját vizeletét issza ha éppen szomjas
de koplalni sem tilos sőt büszke lehetsz
ha szemed napok óta úgy kopog mint zárt kapun
a kóválygó zarándokok...

Ha szembe jő anyád s miért ne? valagon rúghatod
vagy éppen elnézel felette hűvösen s ő veled ugyanígy
bánhat semmi sem feltűnő hol kisüt odafent
a nap hol viharos lesz az idő
vagy ködbe fúl a táj és elfedi azt
ki éppen macskát nyúz elevenen dúlt pofával
netán a szemem káprázik s vetít elém sokféle
förtelmes látomást mindig ugyanazt és mindig
valami mást...

Magam bolyongok Hyde parkja
hívogató mélye felé szép ez a magány akár
egy unatkozó istené kinek senki se fogja le
a kezét áldhat és sújthat szüntelen sok ilyen
hozzám hasonló kicsi isten nyüzsög a Parkban
szanaszét...

2010. május 21.

2. A sípszó

kacsaringós hosszú sétány
tekerőzik alám némán

bolyonganék egyet rajta
végül leülnék egy padra

ahol enyhet adó árnyék
hűvösében arra várnék

hogyan az idő rám nevéssen
a világot megszeressem

amilyennek éppen látom
s nem színezi kóbor álom

ahány ember szíve dobban
annyi vágy lapul titokban

a miféleképp furcsa alkat
egyről beszél s másról hallgat

ha dicsér magára érte
ha megszól a lelke sérti

aki egyszer bírja marja
foglalt a park minden padja

és bolyongva és kerengve
ülepemhez helyet lesve

kedvem illan mint a harmat
itt se lelhetek nyugalmat

a fél világ terpeszkedik
másik fele pöffeszkedik

valahol a tűző napon
kerül csak hely egy zöld padon

fő a fejem mint a katlan
lelkem vigasztalhatatlan

mért hogy szabad ami nem kell
s mi kellene nem érem fel

kell-e egyáltalán ülnöm?
jobb az angolyepre dűlnöm

fű alattam ég fölöttem
az örömtől bepörögtem
és lebegtem és lobogtam
ne vágj többre e pagonyban
amit lehet annyi szabad
így alakítsd minden szavad
valahol vad sípszó harsan
milyen csősz járkál a parkban?
s mért is korhol miért fújja
kire mutat tiltó ujja?
szívem lapul remél hallgat
mint ki nem ismer tilalmat
s míg lelkemben gyűl a harag
fekszem mint egy holt fadarab

3. A csősz suttyomban üzen

padok ligetek kertek - ide hozzám
a rend nevében igazodjatok
mint katonák egy díszelgő seregben
virágpompásan masírozzatok
szabadságotok díszkerítés védi
amott kívül a láncravert idő
toporzékol kevéske haját tépi
s vakon hiszi hogy egyszer még kinő
azt mondják odabent meghal a törvény
mert kell ám egy hely ahol lazíthat a nép
és jódolgában azt is elfelejtse
hogya sorsa elől nincsen menedék
amit e parkban megenged magának
azt felírjuk s egyszer elszámol vele
a sípszavam csak ártatlan mementó
arról hogy merő adósság az élete
rátok nézek s csupa lázadót látok
ki törét bőszen meg-meglენgeti
ilyenkor én a váratlan égi átok
egy bokor mögött szátokat beveri...

4. A portréfestő fanyalgása

Egyszer egy piktör megunta, hogy
mindig a tükörbe nézve
magát rajzolja.
Unta a saját pofáját
ez az igazság.

Pénze nem volt modellre
piára is alig futotta
hogy festékről-ceruzáról ne is beszéljünk.

Sokat hallott a Parkról
s ma reggel úgy találta
itt az idő most vagy soha
fölkeresi uccu neki.

Remélte ott bő látványra lel.
Ingyen és szabadon.

Hóna alatt a tömbbel
zsebében válogatott ceruzacsonkok
meg sem állt a Park közepéig.
Ott letelepedett.
Egy fa tövében.

Körötte nyüzsgés mint egy hangyabolyban.
ki erre ki arra ki amarra.

Ő meg csak nézett nézett
merőn bambán mintha
először látna embert
és nem tudta eldönteni
kit szúrjon ki magának
akkora volt a kínálat.

De nagy volt a takarás is.
A gyorsan váltakozó helyzet.

Nő gyermek férfi öreg
sánta púpos délceg
kopasz görnyedt langaléta borostás
sebhelyes kancsi löcslábú disznószemű
vigyori nyálas szőrös csorba karvalyorrú
hordóhasú félszemű szeplős

jöttek és mentek valamennyi
ceruzájára termett
mennyi változata ugyanannak
amit ő reggelente a tükörben
nyugodtan megsejlemlélhetett
és ha már nem tetszett
szembeköpte
majd mikor a tükröt később letörölte
nagylelkűen megbocsátott
magának.

Hátát a fának vetve
turkál a látványban
s mint fogatlan kutyának a vágóhídon
passz! semmihez sincs kedve.

2010. május 31.

5. A hallgató

a parkkapuból még visszanézett
és látta kihunyni a napot
majd a kavicsos ösvényre lépett
felsóhajtott: helyben vagyok
tudta hogy mire megy ki a játék
hisz ide naponta betért
minden itt töltött perce ajándék
pedig máshonnan kapja a bért
örömeiben más dalol ő meg csak hallgat
fülében a csend olyan zene
ami akkor is szól ha vége a dalnak
mondhatni úgy is: istene
mikor a szöszmötölő kába éjjel
csöndben a világra kerül
és a szárnyát lengető súlyos álom
makacsul most is elkerül
ő némán mered mélyen magába
mint kút fölött lógó veder
majd nyikorogva merül a vízig
és egyre csak vedel vedel
álmában biztos kikotyogná
amiről ma hallgatni jó
ezért a kedvenc példaképe
egy kibelezett rádió
mely mikor még szólt ő volt a minden
a lelkes igazság maga
de lassan-lassan belefáradt
így lett a csöndnek bajnoka
oly egyszerű e néma élet
mint bevallatlan szerelem
a parkban minden mozdulatlan
a szív dörömből idebenn

2010. június 1-2.

6. Füstölő

keresztül-kasul füstölte életét
és a világot
most már csak a parkban pöfékel
és a füsttől semmit sem lát ott
otthonról elűzték az volt ellene a vád:
a levegőt rontja
semerre se volt maradása többé
loholt e fura pagonyba

ujjai dohányrudacskákat morzsolgattak:
micsoda zene!
és az a szúrós fanyarkás illat: meg-
borzongott bele

függővé vált lelke didergett ha szökése
nem sikerült
a parkra gondolva szunnyadt el és
arca földerült

ha meglátta a szomszéd kéményén
a füst hogy illan el
keserű pofát vágva legott mint
aki félrenyel

bevallom hű cinkosa voltam
de tegnap kidobott
füstfelhőben elvesző arca
megfeszült mint a dob

mondott is valamit ámde szava
elszállt elveszett
ő meg ott maradt magába roskadva: elromlott
füstölgő szerkezet

2010. június 6.

7. Szúnyogszelidítő

esős idő után reggel vagy délután
mindig feltűnt a bokrok között
az árnyas lombok alatt
hol a szúnyogok tánca
veszett királyi udvarra emlékeztet:
zsibongó és parázna

csodálta őket karcsú formáikat
süvítő röptüket nagyon
becsülte a célbatalálás pontosságát
s jut is marad is alapon
vérével táplálta őket
remélte így tán megszelídülnek
s egyet se csapott agyon

a szúnyogok ettől nem lettek jobbak
minél több vérben dőzsöltek
annál jobban megjött az étvágy
s ő se lett tőle boldogabb

mert jöttek új és új esők
új légi táncok
új vadul csipkedő rajok

ő pedig hitte ez a végtelen élet
küldetés amiért végül is egyszer csak
észre se veszed s elfogy
a véred

s ezzel be is fellegzett
a szúnyogzenének

2010. június 10.

8. A tisztasági ügynökség embere csalódott

mikor a parkba vezényelték
azt hitte megfogta az isten lábát
mely bütykös szőrös és meleg

remélte hogy a korlátlan
szabadság törvénye
az ő munkáját is beragyogja
és nem lesz mindent elnyelő örvénye

mert ami odakint muszáj
az bent csupán: lehet
ahogy tetszik / meglátjuk / talán

hogy a mundér csak dísz
nem kötelez
hiába fémlik kard az oldalán

a megbízástól annyira elkanyarodhat
amennyi beléfér és még azon túl is

hitek és remények között vergődve
érte a felismerés villámcsapása
hogy ez a park micsoda átverés
egy vágyott valóság hitvány földi mása

melyben a tisztaság szabad akaratból
lelkesen okádja le magát
a törvény tisztelője pedig nevetséges
tétova báb
a becsület megbízható szobráról kiderül:
ember és gyöngye volt
s a felhő mögül kibújva poros
kis lampion a hold

hát akkor az ember saját magának foglya kívül belül
s amit künn eltitkol az idebent mind kiderül
vagy fordítva és e játék oly harsány féktelen
mint a rejtező jóság: keresed szüntelen

2010. június 18.

9. Virágszámláló

a szabad szellem
a virágok lelkét is megülte -
állapította meg nap nap után
mert csakis az vonzotta ide őt
hogy annyi szépség nyilvántartója
számvevője / gondnoka lehet

szerette ezt a szigorú életet
mely minden reggel beúzta a kapun
és odabent tartotta hol kókadozó
hol meg pompázó virágai mellett

neki mondani sose kellett
hogy éppen mi a dolga és az óra
mennyit mutat ismerte
a járást és lehuny szemmel is
tudta az utat hajtotta
a tudat hogy életében legalább egyszer
fölkeresse valamennyi virágot úgy
vágyott erre mint ahogy valaki eltökéli:
márpedig ő bejárja a világot
és minden zugba / odúba / sűrűbe
szakadékba benéz hogy megtudja
miből lesz kaptárban a méz
és a levegőben az illat

mit érdekelte volna a le s fel lófráló
tömeg a sok szájaló vajákos gőzfejű buggyant
lihegő nagyotmondó mániák
drótján rángatott deli vitéz

csak a szirmok a porzók a zárok a hajtások
a kacsok a léggyökerek a levelek a termőre
fordulás őszi szomorúsága az ökörnyal szállongó
üzenete a gyökérzet a gumók a kártevők
érdekelték és még mindig nem mondtunk el
mindent pedig őt csak a virágok
érdekelték a szépség sokfélesége s remélte
egyszer még megtudja a végső számot

2010. június 19.

10. Üres tea

üres szoba üres konyha
üres a ház nincsen gondja
üres a zseb üres a polc
az est lehült csak mínusz nyolc

üres pohár üres tányér
üresek a napok ráér
üres veder rozsdá rágja
üres téren üres pálya
üres fejből üres szólam
kedve telik minden szóban
de mert csak az idő telik
üres padon ül estelig
üres kézzel ballag haza
üres tea a vigasza
hajnalig bög üres hasa

2010. június 21.

11. Tűzevő és tűzivó

Tűzevő és tűzivó
lesz itt egy demonstráció:

frakkban tessék csak befelé
az asztal és a szék elé
hol szemben ül két bús lovag
merőn nézik a lángokat
kardjuk pisztolyuk nincs sehol
középuött egy üveg honol
mérgek gyűlnek a szájban
a nyugalom tökéletes
ülnek az éjszakában

Szél vonít a vizek felett
vitorlát bontó ég alatt
tálakban égő falatok
le ne egyétek magatok
tűzet rágszál a tűznyelő
víg zeneszóra majszol
a szél egy-egy jobb falatot
arcukba fújva sarcol

Leperzselt homlokukon
van még tér sebhelyeknek
tűznyelő és tűzivó
elég volt szédelegnek
egymást a vízből ki de be
mindig a másik éri be
ne érje lába lábvize
a tóba tenni venni le
hogya ki ne hűljön a szíve
eljuthatunk-e messzire

A tűz leég az asztalon
ugye jóllaktál angyalom
éghet csak éghet míg kihűl
mosolyunk fénye zsírba sül
igyál barátom melegít
lelkemet visszaadtad itt

2010. június 24, Szent Iván napján

12. A tapló

Egy úr ki a parkban vedelt
bort fogyasztott de sört lehelte
ott éjszakázott ott delelt
ott nyaralt és ott is telelt
egyszer egy fán taplóra lelt

hosszasan bámult a fára
mint a kis nyúl a számár-ra
rajt' a furcsa micsodára
mint egy nagy tenyér kitérve
ugyanbiza mi az ábra

addig állt ott amíg déltájt
morcos úr is arra sétált
s meglátta e mélabélát
ahogy bűvölte a vén fát
s nevén nevezte a témát:

uram megmondaná nekem
az az ízé mi fán terem?
s mi történik ha leveszem
és a hónom alá teszem
fogom magam s hazaviszem?

morcos uram mint egy vadló
odaprüsszent: ez nem való
minden felnőtt s minden apró-
gyermek tudja mire való
az az ízé: az a tapló

éppen hogy csak meg nem szólal
Isten ellát minden jóval
s mindent megnevez egy szóval
kenyeret ad csöppnyi sóval
minek ide annyi sóhaj?

ki a dolgokra így rálát
mindegyre járatja száját
nézik egymást és nem látják
saját szemükben a szálkát
s közben a taplós fát kivágják

2010. július 3.

13. A tévelygő

Azt hitte csak egy park a sok közül
belépett s úgy nézett körül
mint aki annak is örül
hogyan egy kis árnyék rávetül

nem tudta hogy itt úgy szabad
ahogy falak közt rab a rab
s szabadsága egy része csak
annak amit a sors kiszab

ahogy egy félénk nyúl lapít:
száját tátva várt valamit
zsenge füvet úti lapít
vagy szélsodorta zsírpapírt

mindennek szabott helye van
s ha felismered merre van
egyik s másik is zordonan
léptél be s elmész boldogan

2010. július 3.

14. Kontratenor

Azt hitték a házban ahol
lakott hogy madár trillázik
a falak mögött

soha nem ereszhette ki igazán a hangját
ahogy bőséges ebéd után
viszont a nadrágszíját
igen

a környékbeli macskák
így is
ijedtükben gyakran futottak fára

ő ezért szokott rá a Parkra
szabadon röptetni
legmagasabb férfihangját
mely már-már a kontraalttal kacérkodott

és a világ láthatta-hallhatta hogy ez jó
pontosabban nem látott-hallott benne
semmi rosszat

így aztán a kontratenor
egész nap
eregette epedő liedjeit cikornyás dallamait
az ég felé pipás a bodori
füstöt

ő dalolta
ő hallotta

meg pár méterre tőle
egy földugós
morcos
kubikus
kezében a
ratatata
retetete
lég-
kala-
páccsal!

2010. július 9.

15. A nyelvész már-már köszöni az égnek...

...hogyan ezt a parkot átjászotta a földieknek
neki már be se kell járnia
a világot ha
a különböző nyelvi jelenségekre
kíváncsi mert
idejön megnyilvánulni az egész világ
neki csak fülelnie kell
és fürgén pontosan jegyezni
majd meggyőzni a tömeget arról
hogyan szándékai tisztán
tudományosak
jegyzeteiből sosem lesz feljelentés
csak ártalmatlan szociolingvisztika
netán argó kutatás
de lehet hogy megmarad a nyelvjárásban
tág klasszikus keretein belül
minden azon múlik
hogyan hisznek-e neki
s nem verik idő előtt agyon
vagy mások be nem szervezik

2010. július 10.

16. Gyíkleső

Az anarchista/terrorista egy gyíkot nézett.
A Parkban ült.
A gyík meredten visszanézett.
És megkövült.
Lelki szkanderbég feszült közöttük.
Csupa erő
sugárzott ki szemeikből.
Csont és velő.

A terrorista lustán feladja.
Nincs semmi tét.
Gyík szemében gögös láng villan.
Napban a jég.

A terrorista most kirúg a hámból.
Szemlél csupán.
Tán megmenekül a robbanástól
e délután.

Csupa jóság, csupa barátság:
„Szervusz, te gyík!”
Ettől a derék hulló fürgén szedi
a lábait!

Mert számára is csak harc az élet.
Ki győz, ki nem.
Egy titkos terroristát hordoz
a zsigereiben.

Szavaktól már meg nem hatódik.
Sejti talán:
a terrorista gyanús csomagot visel
az oldalán.

Arcán a béke csak azt jelenti: mindjárt
égbe repül,
hát béke veled, kicsi gyík, ha tudsz,
menekülj!

2010. július 11.

17. Apánk csak úgy sűrög-forog

számkivetve egyik napon
Kossuth apánk fogta magát
és a nagy park felé tartott
hogyan találna követőkre

amint a kapun belépe
kedvére volt a nagy nyüzsgés
zúgott a park mint a méhkas
innen tán sereg is kerül

apánk csak úgy sűrög-forog
ajka hívó szóra nyílik
mondaná hogy a magyar nép
világ segítségét esdi

de ott nincs ám „halljuk! vivát!”
elsodorják meglökdösik
ezeknek semmi se drága
nem fáj nekik a szabadság

szinte könyörg: jóemberek...
de az ember csak egyfajta
nagy bajában egyet lázong
jódolgában meg se nyikkan

apánk leroskad egy padra
emlék úszik át a lelkén:
hullámszik a pesti tömeg
szava szikrát gyújt szívükben

messze futtam édes népem
megőrizni azt a lángot:
magányomban egyre éget
s pernyét hint az éjszakára

2010. július 12.

18. Zsonglőr

egy derék jokulátor
volt annyira bátor
hogy a Parkba belépve
trükkjeit megtetézze

eltelve magával
ártatlan mosolyával
szédítgeti a népet
ígérve minden szépet

mutatva lehetetlent
megjátszva a kegyetlent
a fűrészelő rémet
markában semmivé lett

szájtátiak korában
mi érték volt korábban
egy röpke mozdulattal
mint egy lázadó angyal

szárnyal a magas égbe
fogjátok meg de élve
esővé lett egészen
hogy lopva visszatérjen

és káprázó szemekkel
pillogjon ránk a reggel
most már maga se érti
tudását mért fecsérli

s ami kitelne tőle
már nem látszik előre
hiszi még hogy vezényel
birokra kél a széllel

küzdelmét az ki látja
nem érti hogy mi bántja
csodát csodára tornyoz
úgy tapad a valóhoz

mintha pajtája égne
füstöt lehel a fénybe
s megtépett lomb a fához
visszatér önmagához

mellékdal:

írtam ezt könnyű lázban
ködös reggel egy házban
hol égtem hol meg fáztam
öklöm hiába ráztam

2010. július 14.

19. Torzonborz

ha nem tudnátok
a látszat csal mert
lelkem örök puccban
angolszövetben
márkás cuccban
csak hát a körülmények
és a pillanatnyi lehet-
etlenségek
ki a frászt érdekel hogy én miként
és mivel

rajtam kívül

de majd ha igazán akarom
és unom hogy annyit vakarom
nem rúgnak tüstént valagon
és eldobom szakadt tasakom
és zselé csillog a hajamon
ha engem éltet a megafon

akkor majd megmutatom
mit ér a lélekben őrzött
álom ereje és hogy
a világ teteje
nem az amit ti
annak hisztek s akár
a háromnullás lisztnek
mindennek megvan a szavatossági
ideje

van akinek ennyi és ennyi
nekem annyi

2010. július 15.

20. Olvasó (napló)

kezemben könyv bennem meg szívszorongás
körülölel a bágyadt nyári zsongás
túl minden szándékon és reményen
hogy eldadoghatom a véleményem
méghez a szabadon és hamar:
mért taszít és vonz a Torokcsavar
melynek szerzője Gergely Tamás
és stílusa ugyancsak disszonáns;

faltam betűjét lélekszakadva
hol szügyig szennybe rántott hol a magasba
szállt velem és nem gondoltam másra
csak a jó öreg köznapi logikára
melynek fogai egytől egyik rendre
beletörnek a rejtett történelembe
és csorbaságán át rámozdul a szenny a vér
a féligfőtt gondolat az erőszak a tér-
görbület a glóbusz minden jaja-baja
torzult lelkek se éjjele-se nappala
gyilkos bosszúja nemtelen halála
nemi gyötrődés prédájára várva
agyonszecsكَázott valóság örvénye szédít
keresem benne az újat s az elvesztett régít
és nem találom magam az értelem kihagy
bomlik az ideg zúg a halánték loccsan az agy
miért ilyen ócska mit sem érő ez az élet
miért hogy a világ mindegyre mocsárba téved
ki távirányítja lelkünkben a jóval elzagyvált rosszat
fulladozó torkunkon még egyet ki szorongat
mért sír a gyermek bennünk hisz olyan rég halott már
mért makog szélütötte bár fejében egy szótár
s fölötte áldás suhanó szárnyak óvó csapása
minden hiába mondod mint kinek ez az utolsó dobása
s halk nyüszítéssel a felsebzett torokból
virágot szagolva temet míg az öröme gondol

2010. július 16-17.

21. Ikre

kismama jön a sétányon
ikreket tolva
oly szelíden teszi
hisz ez a dolga
iriszén napfény játszik
ajka fölött pihék
aranyos fénybe vonva
tündöklük a vidék

ő meg se lát se hall az ikrek
álma mély mint a kút
surrogó kavics jelzi
merre kanyarg az út
termetre csöppnyi lény
szinte-szinte gyerek
ha az ikrek felsírnak
maga is pityereg
sorsával összenőve
taszítja napjait
mint aki jóelőre
tudja hogy ő veszít
s kik most együtt szuszognak
egy takaró alatt
már építik magukban
a választófalat
az idill még valódi
de a park árnyai
loppal utánuk kúsznak
sarkáig tárva ki
az este előtt a kaput
sötétje mély verem
s tátongó szája elnyeli
mohón győzelmesen
2010. július 19.

22. Vasöntő

egy vézna kis vasöntő
vasat már rég nem önt ő
gyulladt szemén a szikrák
csak bántó irkafirkák
tűzet lát meg nem állva
ez visszatérő álma
miért ő s mért nem mások
a hitetlen tamások
míg tűzet lehelt rája
az öntökemence szája
megnyugodott a hitben
hogy közelében az isten
mert ha ez pokol tüze lenne
már rég ő égne benne
hisz szembeszállt naponta
a természettel s kivonta

magát a törvény alól
minden öntéssel visszaszól
teremtőjének hogy micsoda
kükler mert hát nincs csoda

csak tűz s jég van s a közepén
ott állok megfeszítve én
hideg s forróság közé szorítva
fagyot legyűrve tüzet szítva

de mindez már csak emlék
rég megbánt eretnekség
látomás irkafirka
hunyor napban a szikra

2010. július 24.

23. Kéregető

még ma sem tudom ki vagyok
koldus? adószedő?
csak azt vágom zsebre ami
másoknak nélkülözhető

ha elmondanám mi vezérelt
e park alléira a szégyen
meg is ölné abb'ahelyben
bennem is van ám szemérem

akár a színész minden este
ki szerepére készül
egész benseje attól reszket
hogyan szerepébe belésül

én is úgy nyújtom tenyerem
hunyt szemmel azt rebegve
csak az segítsen engemet
akinek van rá kedve

csöppre a csöpp tán összegyűlt annyi
hogy a csávából mára kihúz
de ha csak arra gondolok
engem is utolér a csúz

kihull fogam tönkremegy mindenem
s végleg befuccsolok
hát üldögélek még egy kicsit
normán felül is koldulok

mert amit kapsz az sose elég
csak amit adni kell
adósságom szívből megosztanám
a világon mindenkivel

a fukarságig óvd magad!
és szent nagylelkűség
köszöntse minden reggelem:
fogtok tejelni még!

2010. július 26.

24. Légifotós

gépem a park fölött kering
a látási viszonyok jók
a kamera beállítása is
megtörtént
a küldetés végrehajtható
alattam hullámszó tömeg
eleven lomha tó

engem az egész érdekel
ahogy a részletek
összeállnak
és színekké árnyalatokká lesznek
ecsetnyomok egy freskón

mi gondom a sok hadovára
mi ég felé száll
s felhőbe rendeződik
a város a környék a világ
fölött
s esőként ködként fejünkre
visszaszáll

nekem csakis a körvonalak
a dimenziók a tendenciák a fejlődésgörbék
a pontsűrűségek a halmazati állandók
a koordináták
a bemozdulási koefficiens
jelentenek némi gondot
de a korszerű technikának hála
mindent percek alatt
megoldok

mellékdal:

ti csak fújjátok a magatokét
ki egyszerően ki meg cifrázva
olykor látom innen a mennyek kapuját:
örökké zárva.

2010. július 27.

Szürke rímek

(hallom az éjszakát)

hallom az éjszakát
kergeti a reggel
hús fénye csípős vessző
apám ilyennel vert el
(igaz, csak egyszer)

(haikukat ír...)

haikukat ír egy barátom
egyet, kettőt, százat, s belátom,
jól áll neki, mint a kimenő-
re készülő cselédén a
kimonó

(ludacska siklik...)

ludacska siklik az égen
nálunk élt nem is oly régen
ideje kitelt vissza se néz már
te jó ég milyen boldogan száll!

(kövemet tóba...)

kövemet tóba hajítom
jó mélyre süpped
s hallani
amint lehúzza a szívünket
de nem merjük be-
vallani.

(bőrig ázva egy tornácról)

bőrig ázva egy tornácról lesem
hogyan szakad le a városra a felhő
kis hólyagok patakzanak tova
duzzad az árok vize megnő
talán már el sem áll soha

(drága errefelé)

drága errefelé a paradicsom
és még drágább a paprika
nem illatozik a bazsalikom
de épp úgy elporlik itt is a
világok legjobbika

(zsák lóg a falon)

százados zsák lóg a falon egymaga
érzik még rajta a búza szaga
hátán folton folt csupa könny
felitta a szürke közöny
nem cipeli már többé senki se
tegnapi súlya ma könnyű pihe

(az ócskaságok körbe vándorolnak)

az ócskaságok körbe vándorolnak
ma nálad holnap nálam porosodnak
új életet kezd minden régi bővli
ami előtt muszáj most meghajolni
szép lassan ránk is patina rakódik
s leszünk megannyi rozsdás húsdaráló
- antik holmik

(három lampion fénye)

három lampion fénye vetül rám
szúnyogok támadása: rohamra hullám
jön mindenki részesülni szeretne a vérből
hagyom hadd szívjanak
nem a tiédből adom - az enyémből

(a repkény alatt)

a repkény alatt megroskadt a templom
tornya inog ez hát az enyészet
előbb a hit vonult ki innen észrevétlen
magára hagyva rútot az egészet

(acélos rozsdás csillagboltozatban)

acélos rozsdás csillagboltozatban
ahány érintés annyi kapcsolat van
ki belül kerül mint boltos a kárban
fogoly a lehetetlen paradicsomában

(döng a föld...)

döng a föld és dong a dongó
rímpillangóm oly csapongó
hímjének szálló hímpora
nem elég hozzá tíz szoba
megannyi élet és egy kevés
mi sava-borsa: tévedés

(mókusok lesnek)

mókusok lesnek minden ágról
mint mozdulok és rezdülök
körben csupa izzó szem világol
mit bánom én tovább ülök

(lebzselő darazsak órája)

lebzselő darazsak órája ez
hús és gyümölcs bőven levedzik
zsákmányra mindig éhesen
egy lelkes nőcske ajka felveszlik

(lábujjhegyen az indiánok)

lábujjhegyen az indiánok földjén
ki tartja észben a derék huronokat?
egy üveg ginnet a hónuk alatt
kinálgatják a túlvilági rokonokat

(a sirályok tudva tudják)

a sirályok tudva tudják: záróra közeleg
kezünkbe rángatják ki a maradékot, a szemetet,
járőröznek a napozó homokján csodás keretlegények
egy-egy bomló csikk, köpés láttán elszomorodnak szegények

(erdő mélyén üldögél)

erdő mélyén üldögél vak bottyán
még hozzá a saját vándorbotján
így biztos lehet hogy el nem lopja senki
de előre tapodtat se tud menni

(a várúr fűbe harapott)

a várúr fűbe harapott
mert öneki vasfoga volt
de hiába volt mindene vas
a fog: rozsdás volt, a fű: avas

(vidáman nézzük egymást)

vidáman nézzük egymást a tűz körül
arcunk akár egy-egy kis nap felragyog
szárazon pattognak a fenyőfaágak
fölöttünk kósza pernyék a csillagok

(már áll a sátor)

már áll a sátor s a repedésen át
belát az est és behajol az ág
itt alszol majd szíved az ingaóra
lelked nyugodni kiteszed a hóra

(a kerti csap kígyója)

a kerti csap kígyója szikkad a napon.
zöld hasában poshad a víz nem ihatom.
bárhogy tekergőzzön is jobbra vagy balra
a házig ér és bekúszik a falba

(három rózsaszín)

három rózsaszín paradicsommal
együtt ülök az őszi napon
enyhén pirulunk mind a négyen
estére hármukkal jól belakom

(fenyők hónalja alatt)

fenyők hónalja alatt
már látszik a város
mely mint minden látszat
önmagával határos

(az úton mindenütt...)

az úton mindenütt sár s gödör
szembejön velem egy szívdonor
irdatlan nagy bajuszt pödör
s még nem tudja hogy életet ad majd
így győzzük le a szív- meg az agybajt

(a kikötőből kifutó hajó)

a kikötőből kifutó hajó
visszatért
egy csapat lemaradt
utasért
a babonásabbak sűrűn vetették
a keresztet
a matrózoknak mindez csak húzd meg
és ereszd meg

(kifeszült hurrá...)

kifeszült hurrá a cirkusz kupolája
egy egész város befér alája
vagy ha úgy tetszik hat-hét falu
tágra nyílt szemünk mint a kapu

(távol a nyártól...)

távol a nyártól télbe menően
visznek egy foltos lepedőben
mondanám eressenek nehéz vagyok
kivágták a nyelvem nem szólhatok

(az álom partján...)

az álom partján fűzfa hajladoz
a habzó vízben lábam botladoz
mélység örvénylik s abból kitalálom
hogy el nem nyel de meggyötör az álom

(a ködben megvillant valami)

a ködben megvillant valami
odanyúltam de csak a semmi lángja
lobogott egy bagoly szemében
csőrét a kezembe vájta

(mind gyakrabban gondolok leninre)

mind gyakrabban gondolok leninre
akiről annyi szépet s jót tanultunk
olyan zavaros ma minden
akár az életünk és a múltunk

kinek írna ma levelet kihez beszélne
kivel vitázna hogyha ma élne?
de mert nem él és mi is megyünk utána
marad a titok s a jelen szitka-átka

(sírok között kanyargó...)

sírok között kanyargó
szűk kicsi utcák
a benne lakók örök élet
örök álmát alusszák

egy temetőben mily szűken
kisdéd egy léha város
lassan mindenki megcsendesül
és ez a csönd halálos

(könnyen elkap a mélységiszony)

könnyen elkap a mélységiszony
akár iszom akár nem iszom
mert a pohár mély hogyha tele
vagy ha nem töltenek bele
ez egy nagyon fura viszony
ezért inkább eszem-iszom

(ha elbújhatnék az árbockosárban)

ha elbújhatnék az árbockosárban
lesvén a tengert amint lázban
hánykolódik és úgy táncoltat
mint ökrös szekér a néma holtat

(huszárbálon táncol a nép)

huszárbálon táncol a nép
büszkébben járja mint valaha rég
amikor még voltak valódi huszárok
és pödrött bajszoktól döglöttek a lányok

(reggel ketten ébredünk)

reggel ketten ébredünk
a köd és én
majd a köd égbe száll
elillan
mint egy megiratlan
költemény

(villan egy szoknya)

villan egy szoknya kis semmi karton
szívet dobogtat a néptelen parton
valaki csak úgy kilépett belőle
azóta a parti fű már félig benőtte

(pofán nyalt egy ökör...)

pofán nyalt egy ökör lágyan
térdig járok ökörnyálban

(álmomban hallom)

álmomban hallom
mint rí a sirokkó
kapuzávar csattan
csikorg a sarokkő

a néma este
éjjelekbe fordul
altatna tovább
dörmögve mordul

(a vén lúd ma átrepült...)

a vén lúd ma átrepült a kerítésen
régóta próbálgatja istenem de régen
sikerébe más keze is jól beleér
a kerítést tegnap ledöntötte a szél

(a régi malmot liszt és por fedi)

a régi malmot liszt és por fedi
a vaksi ablakra száz pók szegi
csipkés hálóját melyen hanyatt-
esik a nap de csak néhanap

(két elefánt a porond közepén)

két elefánt a porond közepén
pillogva nézik hogy ennyi lény
mint ujjong tapsol újrát kiált
pedig a két állat alig hogy kiállt
mi lesz ha mindjárt táncot lejtenek
és tánc közben hibát sem ejtenek
hová fér annyi hars ováció
ha fut a lélek s iszkol a ráció?

(nyugatra tart a hosszú éjszaka)

nyugatra tart a hosszú éjszaka
mintha soha se érkezne haza
úttalan utakon száguld a kerge lény
átokként üzi őt a hajnali fény

(minden szétázik egyszer)

minden szétázik egyszer
ha megjön az eső
cseperésző neszekkel
csurog ránk az idő

(az állomáson ácsorog egy vagon)

az állomáson ácsorog egy vagon
úgy őrzi titkát hallgatagon
a fű alatta tengelyig ér
kerekén rozsdafolt a hajdani vér

(varázslók bűvös estje ez)

varázslók bűvös estje ez
töklámpás fénye éledez
kár ijedezni mert az ünnep
vérünkben szétáradva büntet

(kéményen illanó...)

kéményen illanó füst a sóhaj
mely feltolul benned a szóval
el vagyok látva minden jóval
eleven sebre való sóval

(csorba cserép...)

csorba cserép csilló máza
kerti csiga üres háza
gyalogpostás izomláza
kályha kövén törött váza

(huzalra fűzött gondolat)

huzalra fűzött gondolat
szikrába oltott pillanat
fut végig rajtam mintha áram
az égő felé sötét szobában

(köd és füst ölelkezik fennen)

köd és füst ölelkezik fennen
a köd meg füstté válik menten
s a füst a ködben kicsapódik
minden szerelem így halódik

(a csurgóból a víz...)

a csurgóból a víz egyet csurog
habosan hűvös gyöngyözve buzog
mikor fogy el nem tudja senki sem
de ezt a korsót még hazaviszem

(érett tököt csókolgat a reggel)

érett tököt csókolgat a reggel
s a tök hiába mondja hogy eressz el
a zúzmarás csók nyoma feltűnő
tököt zabál a falánk délidő

(egy lépés előre...)

egy lépés előre: kész halál
majd a halottkém megtalál
egy lépés hátra: jó esély
hogyan megfizessünk mindenért

(hallomásból vallomásba)

hallomásból vallomásba
vallomásból villanásba
villanásból villamosba
majd egyenest a Szamosba

(a torony gombja...)

a torony gombja aranyfényű réz
szikrázó sugara messzire néz
jelet küldve hogy él ugyan a hit
de pihenteti tépett szárnyait

(egy ágyútalpon elnyúlni...)

egy ágyútalpon elnyúlni volna jó
mint népvezér vagy világhódító
hallgatni a díszlövészek dalát
gondtalanul lépkedve odaát

(az éjszaka csak álarc)

az éjszaka csak álarc a világon
a történelemből az ember mit se lásson
hadd higgye hogy itt minden rendes-csendes
s az élet szép csak kissé veszedelmes

(fűrészpor szaga száll...)

fűrészpor szaga száll a műhely
épített díszlet amolyan mű hely
hol filmet forgat a nosztalgia
a feledés tékozló mostohafia

(a kémény immár naponta...)

a kémény immár naponta füstöt ont
a kifüstölt madár céltalanul bolyong
nem érti hogy mi nyáron hűs otthona volt
és ahol ő oly vidáman rostokolt
mára hamvába holt

(azt hittem az ősz majd...)

azt hittem az ősz majd jobb kedvre hangol
több lesz a gomba és könnyebb az angol
nyelv de mindkettőben mélyen csalódtam
a télre várva őszbehajoltan

(három diót...)

három diót tettem elém
róluk szóljon ma költemény
a három diót én megettem
saját versem gyilkosa lettem

(gondolán érkezik...)

gondolán érkezik-siklik az álom
hűs érintését már mióta várom
átnéz rajtam mosolya mézes-
mázás düllelt szeme vérmes
ölel is taszít is micsoda éj ez?

(földből kiálló...)

földből kiálló szög vagyok
ha nem vigyáztok karmolok
mígnem meglát a mennyek ácsa
és reám sújt a kalapácsa

(a kenyérgyárban minden csupa dér)

a kenyérgyárban minden csupa dér
deres kemencében deres kenyér
deres a pék haja-bajsza-kabátja
deres a világ színe és fonákja

(szabadot jelez a sorompó)

szabadot jelez a sorompó
felemelt ujjá az égre mutat
mintha onnan robogna alá
a nemvárt de rettegett vonat

(az állomáson csönd...)

az állomáson csönd csak a galambok
lesik hogy változott-e a menetrend
a vendéglőnél élénk kutyahangok
reklamálják az elégett flekkent

(nyitott ablakban)

nyitott ablakban állok s ásítok
hadd lássa a világ hogy nincs titok
életemben s ha éppen sántitok
is aggodalomra nincsen semmi ok

(a búcsúzó év lehanyatló napja)

a búcsúzó év lehanyatló napja
még meglévő perceit számolgatja
s mikor már látja minden elveszett
reggelig ő is szunnyad velünk egy keveset

(az utcakő most fázik...)

az utcakő most fázik és rideg
lassan repeszi a tartós hideg
tavaszra tán fölenged egy kicsit
tócsákba oldva porló álmait

(forr a víz benne játszi...)

forr a víz benne játszi tealevelek
ugrándoznak míg teát főzők neked
és gomolyog a vízben a csersav és a festék
amitől melegebbek és sötétebbek az esték

(a hóbafulladt éjszaka...)

a hóbafulladt éjszaka oda
és kisimult a reggel homloka
mikor látta hogy az éj fekete
ugyan de patyolat az üzenete

(születtem volna indiánnak)

születtem volna indiánnak
akkor ma a csodámra járnak
rézbőrömet mutogatnám
sebeimet nyalogatnám
halálomat halogatnám

(a sínek hátán hanyattesett a nap)

a sínek hátán hanyattesett a nap
amint az égről lefelé haladt
s a talpfák között rámvillant a fénye
ezzel indul az éjszaka regénye

(foszforeszkáló lábnyomokban)

foszforeszkáló lábnyomokban
annyi megfejtetlen titok van
hogy ilyenkor legjobb félrenézni
minek a rejtélyeket tetézni

(bepüült hozzám egy kondorkeselyű)

bepüült hozzám egy kondorkeselyű
s elmondta volna sorsa mily keserű
képzelm el mi az örökké dögön élni
de csak nézett merőn mert nem tudott beszélni

(a nagy hidegben páráll a folyó)

a nagy hidegben páráll a folyó
alatta jég útmentén hófogó
kerítés áll a tél tanácstalan
tűnjön-e végleg a földről el
vagy mégis jó ha néha van

(lassan-lassan már dönteni kéne)

lassan-lassan már dönteni kéne
hogy hány a kalangya és mennyi a kéve
és mettől meddig és miért ha lehetne
soha se másoktól félrevezetve

(kovácsolt vas dárdák merednek az égnek)

kovácsolt vas dárdák merednek az égnek
nincs helye most se vitának, se szentbeszédnek.
minden előre be van mérve és meg van írva
láthatatlan betűkkel nem létező papírra

(kiporcióztam lelkemet)

kiporcióztam lelkemet
jut is marad is úgylehet
mellette élsz vagy ellene
csak gyűlölni ne kellene

(tombol a szél itt a számum)

tombol a szél itt a számum
amit elvisz ne kérd számon
egyik helyről a másikra
száll a világ mint a szikra

(deret darál a déli fagy)

deret darál a déli fagy
dermed a lélek és dermed az agy
mindenkit elkap lassan a medve álma
sehol egy ép gondolat csak
valami vörös ízé, valami málna

(ma is elsétálok...)

ma is elsétálok az állomásig és vissza
lassan araszolóként mint egy belakott giliszta
vagy mint kóválygó túrázó a hegytetőn
gyászmenet a hepehupás sáros temetőn

(a leves fő szól a fedő)

a leves fő szól a fedő
és ugrabugrál vadul
úgy feszíti a gőzerő
míg minden ami benne fő
szelíden megpuhul

(szép hullaként...)

szép hullaként volna jó elkészönni
e világtól mely rútul bánt velem
majd váratlanul újra világra jönni
bosszút állni egy csökkent életen

(nyulak között nem gond a nyúlciptő)

nyulak között nem gond a nyúlciptő
nem fog rajtuk se jó se rossz idő
míg vállalják a futás szégyenét
túlélő hős a legtöbb ivadék

2009-2010